

Política:

Mahoma arribà ha obtenir un cert lideratge, i esdevingué governant, en l'Islam els estats havien de ser Teocràtics, però no vol dir que la llarg de la història de l'Islam, no s'hagin admès governs NO teocràtics, per exemple al S.XVIII amb el final de l'imperi otomà, els sultans separen la religió de l'Estat, encara que a l'Edat Mitja tots els governs dels països islàmics tendeixen a ser teocràtics.

Mahoma no va deixar molt clar com havia de ser el govern a la seva mort, tot i que si sabem que el seu successor no seria profeta, ja que ell era l'últim i definitiu profeta de l'Islam; així doncs, el seus successors agafarien el títol de Califa (hilafa), que volia dir sucesor del profeta de Déu (com a governant i guia espiritual), El califat passa a ser la institució clau d'on s'organitzarà el govern i l'estructura política de les comunitats musulmanes.

Els juristes de l'Islam es varen posar d'acord per les condicions que havia de complir el Califa, eren basicament dues:

- El Califa ha de ser únic guia, quan n'hi havia més d'un, es legitimaven entre els que hi havia, a partir del S.XI califa serà aquell que regni qualsevol territori islàmic. Només podia ser governant temporal, aquell que reunís les condicions de Califa.
- El Califa es converteix en l'únic guia suprem (imman) i resta immortalitzat a la mesquita onn s'invoca el seu nom. La imatge d'imman no comporta poder, sinó el vigilant que controla dins del regne, que es governi i s'apliqui la Sharia. Al S.IX són els consells dels ulemes aquests encarregats.

La manera que s'escull al Califa, és a través d'un sistema tribal, i seràn els notables de la tribu del Korai, qui escollien el califa. Quan hi ha altres dinasties, és el califa qui anomenava entre els seus fills, el sucesor, a la mort del califa el que ha estat anomenat rep el jurament de fidelitat de la comunitat, anomenada Baia.

El califa havia de governar sempre d'acord amb la llei i amb els juristes que aplicaven la llei.

El califa, també, havia de pertanyer a un llinatge descendent de Mahoma, i havia de tenir unes condicions personals que servissin d'exemple al poble, cosa que xocava amb la vida cortesana (d'influència externa) que duïen.

–**Shiïsme:** Va ser la primera controversia sobre qui estava legitimat per exercir l'autoritat a l'Islam.

Shiïsme prové de Si'a, que volia dir partit o facció, significarà la versió ortodoxa de l'Islam, que no heretge.

Serà, doncs, el partit dels seguidors de l'últim califa ortodoxe, Alí, que era el gendre i cosí de Mahoma, el qual morí en mans del governador de Síria, que instaurà a Damasc la dinastia Murawiya.

Els seguidors del califa Alí, van considerar ilegals els califes d'aquesta dinastia, i obeïen a una dinastia paralela, això es va convertir en un corrent ideològic, una concepció diferent de com s'havia d'exercir el poder a la comunitat islàmica. Va ser un besnet d'Alí, Yakar ak Sadiq, que va deixar establerta una teoria política diferent a la establerta:

El guia suprem, el califa, era un cap infalible i els seus actes estaven inspirats per Déu, el qual tenia el poder legislatiu. El califa tenia el mateix rang que el profeta, però només podia interpretar la llei.

El Shiïsme defensava un poder califal fort, que reunís el poder espiritual i el temporal, havien de ser del llinatge d'Alí, els quals eren immans.

Comparteixen la visió dels musulmans de que el Coran era sagrat i intocable, i la primera font de la llei, per això acusaven que al ser escrit s'eliminaren paratges on Mahoma deia que els califes legítims eren els Shiïtes. A la sunna hi hauria més divergències, això va donar un cas jurídic diferent al món musulmà: el 90% eren sunnites i el 10% restant eren shiïtes.

El shiïsme va desenvolupar teories de caràcter mesiànic, com el Medí, el qual deia que al final dels temps, Déu enviarà un nou profeta que instaurarà l'ordre perfecte en el món musulmà.

Es tracta d'una secta contemplativa, contemporitzadora del govern i mesiàtica.

A partir del S.IX, el shiïsme es disgrega en moltes branques, algunes eren sectes que trencaven amb la idea monolítica de l'Islam, com per exemple els Ismaelites de caràcter revolucionari, i al S.IX-X-XI pensaran que el Medí portarà una gran reforma al món islàmic, aquests s'acabran subdividint i arribaran al terrorisme. Els Qarmats, eren els seguidors de l'imman Mamdam Quar mat, eren missioners en els territoris islàmics, tenien autoritats, i s'instal·laren a Al-Asha, que va esdevenir una república igualitària, on no pagaven impostos, havien suprimit la moneda, etc..

La branca majoritària del shiïsme eren els fidels als successors d'Alí, els quals patien un estricte control califal i era un moviment clandestí, on les tàctiques es varen concretar en la teoria de la Taqiyya (dissimul), amb la qual intentaven no atreure la repressió del poder, i així el shiïsme va sobreviure al califat de Bagdad. L'any 874 quan el califa de Bagdad mort, l'onzè imman visible de la branca majoritària del shiïsme, va dir abans de morir, que darrere d'ell s'hauria acabat la dinastia oculta del shiïsme i que Déu enviaria el dotzè imman i reinstauraria l'ordre, passaven a dir-se, els Duodecimans. A partir d'aquí seràn més contemporitzadors amb el poder per tal de sobreviure.

Desaparegut l'imman visible, la comunitat va ser governada per un clergat shiïta (Ayatolàs).

És en la secta més moderada i menys revolucionària d'on sortirà la gran revolució shiïta de Hommeini a l'Iran, on instaurarà una teocràcia pura i dura, que significava un trencament en el món musulmà, ja que anava en contra de les dinasties saudites.

A l'Edat Mitjana trobem un antecedent de la revolució iraniana, a la província d'Ifriqiya, arriba un missioner shiïta (Abu Abd Allah) que va islamitzar la tribu bereber dels Kutama, i començà un procés d'expansió i expulsió dels governadors del Nord d'Àfrica, i on els immans successors arriben a conquerir Egipte, que és el lloc on es construeix el califat fatiïnita. El primer que varen fer, va ser condemnar la teoria mesiànica, ja que afirmaven que el nou mesies havia arribat.

En aquest moment trobem 3 califats diferents: l'Omeya a Cordoba, l'Abassida a Bagdad i el shiïta revolucionari a Egipte (fins al 1171).

- **Organització política:** Les institucions administratives bàsiques seràn per préstecs tant de Persia com de Bizanci.

Els dos préstecs perses seràn:

- La Institució del Divan o registre públic per controlar el repartiment del botí i el repartiment de les terres (Iqtà) entre militars, funcionaris, i aristocràcia, que esdevingueren propietaris terratinents.
- Bait-al-Mal o tresor públic: estava dirigit per un ministrem de finances, anomenat Sàhib-al-mal. A l'Islam era impossible sistematitzar el sistema fiscal, i el que feien era, mantenir el sistema fiscal indígena de

les terres conquerides, en mans de funcionaris indígenes, cosa que suposà certes revolucions populars.

El prèstec bizantí afectà a l'organització judicial, que es diferenciava de la romana per la llei que s'aplica (Sharia). El califa passarà a ésser considerat el jutge suprem i tindrà la funció de controlar la bona aplicació de la sharia. El jutge musulmà (Cadí) dependrà del califa que ostenti el poder.

Al S.XVIII canviarà degut al poder dels sultans otomans.

Les característiques del Cadí, seràn:

- Ser un juriscònsol reconegut
- Jurar fidelitat al califa
- Aplicar la Sharia
- Home de costums i moral rectes
- Les seves funcions no són només jurisdiccionals, on aplica una justícia penal represiva, anomenada Shurta i dirigida per Salib-al-Shurta (cap de la policia) sinó també administratives, que les exerceix a la ciutat i esdevé governant de la ciutat, treballa sobre els béns públics, els béns dels incapacitats. El Al-Mutaship és el que vetlla perquè l'articulació econòmica s'ajusti a la sharia.

Cadí: Justícia islàmica inclosa a la Sharia, una delegació d'aquesta serà la del Al-Mutaship i una jurisdicció polític-penal dirigida per Salib-al-Shurta.